

רוב מכר עולמי של ה - **USA TODAY**, **The New York Times**,
ושל ה - **WALL STREET JOURNAL**

סיפור אהבה

קייט וילנד

מיה שרידן

מיה שרידן

קייילנד

רומן מסדרת – מזלות של אהבה

מאנגלית: ענת הודיה צימט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מיה שרידן
קייילנד

Mia Sheridan
KYLAND

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: יפעת קלוגר
קריאה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

Copyright © 2015, 2023. KYLAND by Mia Sheridan
Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018

ספר זה הוא יצירה בדיונית. שמות, תכונות אופי, מקומות ואירועים הם פרי הדמיון של המחברת או שנעשה בהם שימוש בדיוני. כל דמיון לאירועים, למקומות או לאנשים, חיים או מתים, הוא מקרי בהחלט.

בספר זה נעשה שימוש בציטוט מתוך הספר השפעה של הסופרת ג'יין אוסטן, בתרגום לי עברון, שיצא בהוצאת א(ה)בות הוצאה לאור וד. תמיר הוצאה לאור ב־2022.
© כל הזכויות שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

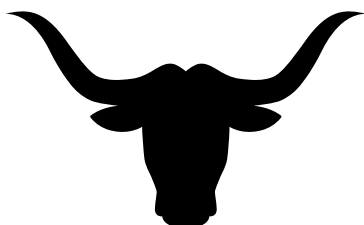
Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב ISBN 978-965-7831-144

www.kinbooks.co.il

הספר הזה מוקדש לשירלי. תודה שאת המעריצה
מספר שתיים שלי, ותודה שילדת את המעריץ
מספר אחת שלי.

אגדת השור

אגדת השור מספרת על שור בודד ותועה בשם סירוס. אומנם הוא לא היה אלמותי, אבל רוב האנשים הניחו שהוא אכן היה משום חוזקו המדהים.

סירוס היה פראי וחסר שליטה ולא היה שייך לאיש. יום אחד מצאה אותו אלת האביב, פרספונה, בעת שהוא רומס שדה פרחים והושיטה לו את ידה. יופייה ועדינותה הרגיעו אותו, והוא התאהב בה. האלה אילפה את סירוס ולימדה את השור לגלות סבלנות ולהשתמש בחוזקו בתבונה.

בסתיו, כשפרספונה חוזרת להאדס, סירוס נודד אל השמיים והופך לקבוצת הכוכבים שור. באביב, כשפרספונה חוזרת אל האדמה, סירוס שב ומצטרף אליה. היא יושבת על גבו והוא דוהר בשדות שטופי השמש, בזמן שהיא מאיצה את זמן פריחתם של כל הצמחים והפרחים.

פרק ראשון

טנלי – גיל שבע־עשרה

בפעם הראשונה שהבחנתי בקיילנד בארט, הוא פילח את ארוחת הבוקר הזנוחה של מישהו משולחן בקפיטריה. הסבתי מבט מייד בניסיון לשמור על כבודו. אבל החזרתי אליו את עיניי כשהוא פסע לכיווני בדרכו אל הדלתות ודחף לפיו את שאריות האוכל המעטות. מבטינו הצטלבו, ועיניו התרחבו מעט ואז הצטמצמו, ואני הסבתי שוב מבט ולחיי התלהטו כאילו פלשתי לרגע אישי במיוחד. וזה באמת היה רגע כזה. מי כמוני יודעת. גם אני עשיתי זאת בעבר. הכרתי את הבושה. אבל הכרתי גם את תחושת הריקנות המכאיבה של בוקר יום שני אחרי סוף שבוע ארוך של רעב. מסתבר שגם קיילנד הכיר אותה.

כמוכן, ראיתי אותו עוד קודם לכן. אני בטוחה שכל בחורה שטפה את העיניים כשהוא היה בסביבה, בגלל פניו הנאות והמרשימות וגופו הגבוה והמוצק. אבל זו הייתה הפעם הראשונה שבאמת דאיתי אותו, הפעם הראשונה שהרגשתי פעימת לב מלאת הבנה בחזי כלפי הבחור שתמיד עטה הבעה שוות נפש, כאילו לא אכפת לו משום

דבר ומאף אחד. הכרתי היטב גברים ששמים פס על הכול. זו הייתה בעיה שלא רציתי שום קשר אליה.

אבל מסתבר שלא כל הבנות בבית הספר שלנו נרתעו מבעיות, כי אם הוא הסתובב לפעמים עם מישהו, זו תמיד הייתה בת.

בית הספר היה גדול, וקלט תלמידים משלוש עיירות. היו לי רק שיעורים בודדים משותפים עם קיילנד בשלוש וחצי השנים שלמדנו בתיכון, והוא תמיד ישב בקצה הכיתה וכמעט לא הוציא מילה מהפה. אני תמיד ישבתי מלפנים כדי לראות את הלוח – שיערתי שאני קצרת רואי, אבל לא יכולנו לממן בדיקת ראייה, ועל אחת כמה וכמה משקפיים. ידעתי שהיו לו ציונים טובים. ידעתי שהוא כנראה חכם, למרות חוסר האכפתיות שהוא כביכול שידר. אבל אחרי היום ההוא בקפיטריה הסתכלתי עליו אחרת, ועיניי תמיד הצליחו למצוא אותו. חיפשתי אותו במסדרונות הצפופים – עמוסים בבני נוער שמתקדמים לאט לשיעור, כמו בקר שמובל לשדות מרעה ירוקים יותר – בקפיטריה או צועד לפניי. לרוב מצאתי אותו עם הידיים בכיסים, ואם הוא היה בחוץ, ראשו היה מורכן נגד הרוח. אהבתי להתבונן בתנועות הגוף שלו, ואהבתי שהוא לא היה מודע לכך. עכשיו הייתי סקרנית לגביו. ופתאום הבעתו נראתה זהירה יותר מאשר אדישה או מנותקת. ידעתי רק פרטים מעטים על קיילנד. הוא גר על הגבעות כמוני. ומסתבר שלא היה לו מספיק אוכל, אבל בסביבה הזאת לא חסרים אנשים רעבים. בין גבעות ירוקות, נופים הרריים עוצרי נשימה, מפלי מים וגשרים מקורים ציוריים, שוכנת דנוויל, קנטקי. חלק מהרי האפלצ'ים. עיירה שהייתה מביישת כל שכונת עוני, מקום שבו חוסר התקווה נפוץ כמו עצי האלון הלבן, ואבטלה היא הכלל יותר מאשר היוצא מן הכלל.

אחותי הגדולה, מרלו, אמרה שאלוהים ברא את אפלצ'יה ומייד אחר־כך עזב ולא חזר. משהו בי חשד שאלו היו אנשים שאכזבו בדרך כלל את אלוהים, ולא להפך. אבל מה כבר ידעתי על אלוהים? בכלל לא ביקרתי בכנסייה.

מה שכן הבנתי היה שבמקום כמו דנוויל, קנטקי, דרווין דייק בעובדות: רק החזקים שרדו.

עם זאת, דנוויל לא תמיד הייתה במצב קשה כל כך – בעבר מְכָּרָה הפחם בדנוויל היה פעיל ומשפחות באזורים אלה התפרנסו בכבוד, גם אם חלקן נאלצו להסתייע בתלושי מזון. בעבר היו לפחות כמה עסקים משגשגים בעיירה, עבודות למי שרצה לעבוד, ואנשים שהיה להם קצת כסף לבזבז. אפילו לאלה מאיתנו שחיו על ההר במקבץ עלוב של בתים קטנים, צריפים וקרוואנים – העניים שבעניים – היה מספיק כסף כדי להסתדר באותם ימים. אבל אז התרחש הפיצוץ במכרה. העיתונים קראו לפיצוץ טרגדיית המכרות, הכי קשה בחמישים השנים האחרונות. שישים ושניים אנשים, שלרובם היו משפחות שהסתמכו עליהם, נהרגו. אביו ואחיו הגדול של קייילנד קיפחו את חייהם באותו יום. הוא גר בבית פצפון על ההר, לא הרחק מהבית שלי, עם אימו הנכה. לא היה לי ברור ממה בדיוק היא סובלת.

אשר לי, אני גרתי עם אימי ואחותי בקרוואן קטן ששכן בחורשת אורנים. בחודשי החורף נשבה הרוח ביללות וטלטלה את הקרוואן שלנו בפראות כה רבה, עד שהייתי בטוחה שנתהפך. איכשהו הקרוואן הצליח להישאר במקומו עד כה. איכשהו, כל אלה מאיתנו שחיו על ההר הצליחו להישאר במקומם. עד כה.

יום אחד בשלהי הסתיו, כשצעדתי על הכביש המוביל אל הקרוואן שלנו והתעטפתי בסוודר שלי בשל הרוח שהצליפה

בשיערי, הבחנתי בקיילנד הולך לפניי. פתאום עקפה אותי שלי גלווין בריצה כדי להדביק אותו, והוא פנה אליה כשפסעה לצידו, והנהן בתגובה למשהו שאמרה. הם נעלמו מעיניי כשהכביש התעקל, ואני הלכתי לאיבוד במחשבותיי. כעבור כמה דקות, כשהגעתי לעיקול בכביש, לא היה להם זכר, אבל כשחלפתי ליד חורשת עצי היקורי, שמעתי את שלי מצחקקת, ועצרתי כדי להציץ דרך הצמחייה. קיילנד הצמיד אותה אל עץ ונישק אותה כאילו הוא חיית פרא לא מאולפת. גבה היה מופנה אליי, כך שיכולתי לראות רק את הפנים שלו. אני לא יודעת למה עמדתי שם ובהיתי בהם, חודרת בגסות לפרטיותם במקום להמשיך להתקדם. אבל משהו בעיניו העצומות של קיילנד ובהבעת הריכוז הלוהט והחשופה שלו כשהוא הניע את פיו על פיה, גרם לי להצמיד את רגליי זו לזו כשחום שטף את עורקיי ותאוה אחזה בי. הוא הרים את ידו אל השד שלה, והיא השמיעה קול אנחה גרוני. הפטמות שלי הזדקרו כאילו הוא נגע בי. שלחתי יד כדי לאחוז בעץ שלצידי והרעש הקל שגרמה התנועה שלי כנראה משך את תשומת ליבו. עיניו נפקחו באחת והוא הסתכל עליי בזמן שהמשיך לנשק אותה. לחיי נשאבו מעט פנימה כשהוא עשה עם הלשון שלו משהו שיכולתי רק לדמיין. ובהחלט דמיינתי. בושה בוערת שטפה את פניי כשמבטינו נפגשו, ולא הייתי מסוגלת לזוז. עיניו הצטמצמו. כשהמציאות נחתה עליי, כשלתי לאחור בתחושת השפלה.

וקנאה. אבל לא רציתי להודות בזה. לא – לא רציתי שום בעיות.

הסתובבתי ורצתי במעלה ההר עד לקרוואן שלי. פתחתי בתנופה את דלת המתכת, נכנסתי במהירות, טרקתי אותה מאחוריי וצנחתי על הספה בהתנשפות.

"אלוהים אדירים, טנלי," אמרה אימא שלי בקול חדגוני. היא עמדה במטבח הזעיר וערכבה על הפלטה החשמלית סיר עם משהו שהריח כמו מרק תפוחי אדמה. העפתי בה מבט כשהסדרתי את הנשימה שלי. נאנחתי בתוכי כשראיתי שהיא לובשת כותונת סקסית ועוטה על החזה את הסרט המהווה מתחרות מיס קנטקי סאנברסט. היום מסתמן כגרוע מאוד. ביותר ממובן אחד.

"היי, אימא," אמרתי. "היה קר בחוץ," אמרתי כהסבר ולא הוספתי. "את צריכה עזרה?"

"לא, לא, אני מסתדרת. אני חושבת להביא לאדי משהו חם. הוא אוהב את מרק תפוחי האדמה שלי, והלילה צפוי להיות קריר מאוד."

העווייתי פנים. "אימא, אדי בבית עם אשתו והמשפחה שלו הלילה. את לא יכולה להביא לו מרק תפוחי אדמה."

עננה העיבה על פניה של אימי, אבל היא חייכה אליי בעליזות ונענעה בראשה. "לא, לא, הוא עוזב אותה, טנלי. היא לא מתאימה לו. אני זו שהוא אוהב. ויהיה לו קר הלילה. הרוח..." היא המשיכה לבחוש את המרק, זמזמה איזו מנגינה עלומה וחיכה לעצמה חיוך קטן.

"אימא, לקחת את התרופה שלך היום?" שאלתי.

ראשה התרומם בחדות, והבעה מבולבלת החליפה את חיוכה הקטן. "תרופה? אה לא, מותק, אני לא צריכה תרופה יותר." היא נדה בראשה. "הכדורים האלה גורמים לי לרצות לישון כל הזמן... גורמים לי להרגיש כל כך מוזר." היא עיקמה את אפה הקטן החמוד כאילו מדובר בדבר טיפשי מאוד. "לא, הפסקתי עם התרופה הזאת. ואני מרגישה נפלא!"

"אימא, מרלו ואני אמרנו לך מאה פעמים שאת לא יכולה פשוט

להפסיק את התרופה. "ניגשתי אליה והנחתי יד על זרועה. "אימא, בהתחלה את תרגישי טוב, ואז כבר לא. את יודעת שאני צודקת." פניה נפלו מעט כשהיא המשיכה לערבב את המרק הסמיך. אחר־כך היא נדה בראשה. "לא, הפעם הזאת תהיה אחרת. את תראי. והפעם אדי יעביר את כולנו לבית הנחמד שלו. הוא יבין שהוא צריך אותי איתו... הוא צריך את כולנו איתו." כתפני צנחו כשתבוסה שטפה אותי. הייתי עייפה מכדי להתמודד עם המצב.

אימא שלי טפחה על שיערה החום־ערמוני העמוק – אותו שיער שהיא הורישה לי – וחייכה שוב בעליזות. "לא איבדתי את המראה שלי, טנלי. אדי תמיד אומר שאני האישה הכי יפה בקנטקי. והסרט הזה מוכיח שהוא לא משקר." עינינה נעשו חולמניות כפי שקרה בכל פעם שהיא דיברה על התואר שלה כמיס סאנברסט, התואר שהיא זכתה בו כשהייתה בגילי. היא הסתובבה אליי וקרצה. היא הרימה קווצת שיער שלי וחייכה. "את יפה כמו שאני הייתי," אמרה, אבל אז כיווצה את מצחה. "הלוואי שהיה לי כסף כדי לרשום אותך לתחרות יופי. אני בטוחה שהיית מנצחת כמוני." היא נאנחה בכבדות וחזרה לבחוש את המרק.

נבהלתי כשהדלת נפתחה בתנופה ומרלו פרצה פנימה, לחייה סמוקות ונשימתה כבדה. היא חייכה אליי. "בחיי, הרוח חזקה היום."

הנהנתי אליה ללא חיוך, והסטתי את עיניי אל אימא שלנו שיצקה את המרק לכלי פלסטיק. החיוך נמחק מפניה של מרלו. "היי, אימא, מה את עושה?" שאלה מרלו כשהסירה את הז'קט שלה וזרקה אותו הצידה.

אימא הרימה את מבטה וחייכה חיוך יפה. "מביאה מרק לאדי,"

אמרה כשסגרה את המכסה של כלי הפלסטיק ופסעה עם הקופסה אל חלל הסלון/פינת אוכל הקטן מאוד שלנו.

"את לא, אימא," אמרה מרלו, וקולה נשמע מריר.

אימא מצמצזה אליה. "דווקא כן, מרלו."

"תני לי את המרק, אימא. טנלי, לכי תביאי את התרופה שלה."

אימא התחילה לטלטל את ראשה במרץ כשחלפתי על פניה במהירות כדי להביא את התרופה שלה, התרופה שבקושי יכולנו להרשות לעצמנו, התרופה שקניתי בכסף שהרווחתי מטאטוא ומאיבוק מדפים בראסטי'ז, חנות המכולת שהייתה בבעלות אחד השמוקים הכי גדולים בעיירה. התרופה שמרלו ואני ויתרנו על ארוחות כדי שיהיה לנו מספיק כסף לקנות אותה.

שמעתי התכתשות מאחוריי ונחפזתי לשירותים, שם הוצאתי בידיים רועדות את בקבוקי הכדורים של אימא מארון התרופות.

כשחזרתי בריצה לחלל המרכזי של הקרוואן, אימא התייפחה והמרק היה שפוף על כל הרצפה ועל מרלו. אימא צנחה על ברכיה בתוך הלכלוך, כיסתה את פניה בידיה וייללה. מרלו לקחה ממני את התרופה וראיתי שגם הידיים שלה רועדות.

היא התכופפה אל אימא שלנו, כרעה בתוך הטינופת, חיבקה את אימא אליה ונענעה אותה.

"אני יודעת שהוא עדיין אוהב אותי, מר. אני יודעת את זה!"

ייללה אימא. "אני יפה. אני יפה יותר ממנה!"

"לא, אימא, הוא לא אוהב אותך," אמרה מרלו בעדינות רבה.

"אני כל כך מצטערת. אבל אנחנו כן. טנלי ואני, אנחנו אוהבות

אותך כל כך. כל כך. אנחנו צריכות אותך, אימא."

"אני רק רוצה שמישהו ידאג לנו. אני צריכה שמישהו יעזור לנו.

אדי יעזור לנו אם אני רק..."

אך המחשבה הלכה לאיבוד ביפחות שלה כשמרלו הוסיפה לנענע אותה בלי לומר מילה נוספת. מילים לא עזרו עם אימא שלנו, לא כשהיא הייתה ככה. מחר היא תסיר את הסרט. מחר היא תישאר במיטה כל היום. ובעוד כמה ימים תתחיל התרופה להשפיע והיא פחות או יותר תחזור לעצמה. ואז היא תחליט שהיא לא זקוקה לה יותר ותפסיק בסתר לקחת אותה ונתחיל הכול מחדש. מצאתי את עצמי תוהה אם נערה בת שבע־עשרה אמורה להיות כל כך עייפה? עייפה עד לשד עצמותיה... תשושה כל כך?

עזרתי למרלו ולאימא לקום, נתנו לאימא את התרופה שלה עם כוס מים, לקחנו אותה למיטה ואז חזרנו בשקט לסלון. ניקינו את מרק תפוחי האדמה ואספנו אותו בכפית מהרצפה חזרה לקופסה, בניסיון להציל כל מה שאפשר. בחיים שלנו בזכוז אוכל לא בא בחשבון, אפילו לא אוכל שהיה על הרצפה. בהמשך אותו הלילה יצקנו את המרק לקעריות ואכלנו אותו לארוחת ערב. גם אם הוא היה מלוכלך, הוא עדיין מילא את הקיבות שלנו.

פרק שני

טנלי

"היי, ראסטי," אמרתי כשנכנסתי במהירות למכולת שבה עבדתי ארבעה ימים בשבוע אחרי הלימודים. נשמתי בכבדות והייתי רטובה מהגשם. העברתי יד בשיערי. בחוץ התחילו השמיים להתבהר. "איחרת. שוב." ראסטי הזעיף פנים.

התכווצתי בתוכי מנימת קולו הקשוחה והעפתי מבט בשעון. הליכה של תשעה וחצי קילומטרים מבית הספר באוונסלי בשעה ורבע הייתה בלתי אפשרית. רצתי חלק משמעותי מהדרך, ובדרך כלל הגעתי לחנות מיוזעת וקצרת נשימה. לא שלראסטי היה אכפת. "רק בשתי דקות, ראסטי. אני אישאר שתי דקות בסוף, בסדר?" זיכיתי אותו בחיוך הכי יפה שלי. הבעת הזעף של ראסטי רק התגברה.

"את תישארי חמש־עשרה דקות, כי היה בקבוק בירה סדוק באחת השישיות שג'יי קרואולי הביא לקופה שלי הבוקר." הידקתי שפתיים.

העובדה שג'יי קרואולי קנה בירה דבר ראשון על הבוקר לא

הייתה מפתיעה, אבל לא היה לי ברור מה הקשר שלי לבקבוק הבירה הסדוק, כי ראסטי היה זה שפרק את המשקאות. עם זאת, הנהנתי ולא אמרתי מילה כשניגשתי אל אחורי החנות לקחת את הסינר שלי ואת המטאטא.

מכיוון שזה היה היום הראשון של החודש, היה עליי לפנות ולסדר את מדפי המשקאות הקלים במהירות כי בעוד כשעה, אחרי שכרטיסי המזון שמספקת המדינה יוטענו בכסף, החנות של ראסטי תוצף באנשים שימכרו עגלות מלאות במשקאות קלים. זו הייתה הונאת רווחה במיטבה – לוקחים את חמש מאות הדולר בערך שמוקצים למשפחה בשביל מזון לחודש, קונים משקאות קלים בתחנת הדלק של ג'וג'ו שעל הכביש המהיר, ומוכרים אותם חזרה לראסטי בחצי מחיר, וכך ממירים את הסיוע הממשלתי למאתיים וחמישים דולר של כסף מזומן ביד. במזומנים אפשר לקנות סיגריות, אלכוהול, כרטיסי לוטו... מת' – בתלושי מזון לא. וראסטי שמח להרוויח מהעסקה, גם אם פירוש הדבר היה שילדים יישארו ללא ארוחת ערב. עם זאת, יש להודות שאם ראסטי לא היה קונה מהם את המשקאות הקלים, מישהו אחר היה עושה זאת. ככה זה פה.

כעבור כמה שעות התמעט מספר הלקוחות, ואני איבקתי מדף אחורי כשפעמון הדלת צלצל. המשכתי לעבוד והרמתי את מבטי כשהבחנתי בזווית העין שמישהו פותח את דלת המקרר שבקיר האחורי. העיניים שלי פגשו בעיניו של קיילנד בארט כשהוא הסתובב, ואני התרוממתי מהתנוחה השפופה שלי מול המדף. עיניי הושפלו אל ידו כשהוא תחב כריך לתוך קדמת הז'קט שלו. עיניו התרחבו, והוא נראה מזועזע לשבריר שנייה לפני שמבטו נשלח מאחוריי לשמע פסיעות פתאומיות. הסבתי את ראשי. ראסטי התקדם במעבר בפנים זעופות כשקיילנד עמד מאחוריי, ידו והכריך

הבולט עדיין תחובים בקדמת הז'קט שלו. אם הייתי זוה, ראסטי היה תופס אותו על חם. הגעתי להחלטה בתוך שבריר שנייה. העמדתי פנים שאני מועדת בסרבול, הפלתי מהמדף כמה קופסאות של צ'יריוס שבוודאי היה מעופש – הדגנים הלא ממותקים אף פעם לא נמכרו – ופלטתי צרחה קטנה. לא ידעתי כל כך למה עשיתי את זה – אולי הבעת הפחד המזועזעת של קייילנד נגעה בי, אולי הבנתי את הרעב. זה בהחלט לא היה כי ידעתי שהמעשה המהיר ישנה לחלוטין את מסלול חיי.

דרכתי בסרבול על הקופסאות, הן נמעכו, ודגנים נשפכו על הרצפה.

"מה הבעיה שלך, ילדה טיפשה?" דרש ראסטי לדעת בקול והתכופף להרים קופסה שנחה לרגליו כשקייילנד חלף במהירות על פניו. "את מפוטרת. נמאס לי ממך." שמעתי את הפעמון שמעל הדלת מצלצל, נעמדתי במהירות ויצרתי קשר עין נוסף עם קייילנד כשהוא פנה לאחור, עיניו קרועות לרווחה, ארשת פניו בלתי קריאה. הוא עצר לרגע, התכווץ מעט ואז הדלת נסגרה מאחוריו בתנופה. "אני מצטערת, ראסטי, זה לא היה בכוונה. בבקשה אל תפטר אותי." הייתי זקוקה לעבודה הזאת. אומנם ממש לא רציתי להתחנן בפניו, אבל אנשים היו תלויים בי.

"נתתי לך מספיק הזדמנויות. מחר אנשים יעמדו בתור כדי להתקבל לעבודה הזאת." הוא הצביע עליי, עיניו קרות ומרושעות. "היית צריכה להעריך את מה שיש לך ולעבוד קשה יותר. המבטים היפים האלה שלך לא יקדמו אותך בחיים אם הראש שלך לא יהיה מוברג למקום."

הייתי מודעת לזה היטב. מודעת לזה עד כאב. די היה לי להביט באימא שלי כדי לאשש את העובדה הזאת.

זרימת דמי שרקה באוזניי. צווארי התלהט. הסרתי את הסינר ושמתתי אותו על הרצפה בזמן שראסטי המשיך לקטר על עובדים כפויי טובה וחסרי תועלת.

בתוך כמה דקות יצאתי מהחנות, השמש החלה לשקוע בהרים שמאחוריי – השמיים שטופים בצבעים ורודים כתומים. האוויר היה קר ונשא ריח של גשם טרי ומחטי אורנים חדות. נשמתי עמוק וכרכתי את זרועותיי סביבי, מרגישה אבודה ומובסת. איבדתי את מקום העבודה שלי ואלו היו חדשות מאוד רעות. מרלו תהרוג אותי. נאנחתי בקול. "מה עוד?" לחשתי אל היקום. אבל היקום לא היה אחראי להחלטה הטיפפית שלי. רק אני יכולתי לקחת עליה קרדיט. לפעמים הרגשתי שהחיים שלי כל כך קטנים. ומצאתי את עצמי תוהה למה אלה מאיתנו שקיבלו חיים קטנים עדיין נאלצים להרגיש כאב כה גדול. זה לא היה הוגן.

דחפתי ידיים לכיסים ופתחתי בהליכה לעבר ההר שלי כשהתיק מוטל על כתפי. באביב ובקיץ קראתי תוך כדי הליכה, כי הכביש היה מוכר לי מספיק כדי לאפשר לי להתרכז בספר. מכוניות כמעט לא נסעו בכביש הזה, ותמיד קיבלתי התראה מוקדמת מספקת אם מכונית התקרבה. אבל בסתיו, כשיצאתי מראסטי, האור כבר היה עמום מדי – לא שזה ימשיך להיות בעיה – לכן העסקתי את עצמי במחשבות תוך כדי הליכה. והלילה לא היה שונה. למעשה, הייתי זקוקה להסחת דעת מהחלומות שלי. הייתי זקוקה לתקווה שהחיים לא תמיד יהיו קשים כל כך. דמיינתי את עצמי זוכה במלגת טיטון קול, המלגה שניסיתי להשיג מהרגע שבו התחלתי את לימודיי בתיכון. מדי שנה זכה אחד התלמידים המצטיינים במלגה, שמימנה לו ארבע שנים באוניברסיטה, כולל כל ההוצאות. אם אזכה בה, אוכל סוף־סוף לעזוב את דנוויל, להתרחק מהעוני ומהיאוש, מהונאות

הרווחה, מסוחרי הסמים שנותנים תרופות מרשם למסוממים. אני אוכל סוף-סוף לתמוך באימא ובמרלו, להעביר אותן למקום אחר, להשיג לאימא את העזרה הדרושה לה מרופא מקצועי, במקום הרופא בעל העיניים החלולות במרפאה החינמית, שלפי החשד שלי שימשה כמרכז למכירות סמים. לפני שאעזוב, אני אעצור אצל ראסטי ואגיד לו לדחוף לעצמו קופסה של צ'יריוס מעופשים לתחת הכחוש שוריץ הפשפשים שלו.

כשפניתי לעבר בסיסו של ההר, ראיתי את גברת לייטל הזקנה יושבת על המדרגות של משרד הדואר, שהיה סגור כעת, ואוכלת את הביס האחרון מכריך ארוז. כיוצתי את עיניי לעברה וחייכתי קלות כשמבטינו נפגשו. הבטתי בעטיפה שבידה, שעליה היה כתוב "כריך הנקיץ והגבינה של ראסטי", עם מדבקת תאריך אדומה גדולה, מהיום. זה היה אותו כריך שקייילנד בארט גנב לפני עשר דקות. "ערב, גברת לייטל", אמרתי. היא הנהנה ומצמצזה בעיניה העצובות כשסיימה את הנגיסה האחרונה של הכריך. גברת לייטל הייתה כמעט חלק מהנוף בשלב הזה... אלכוהוליסטית ששוטטה ברחובות של העיירה הזעירה, ממלמלת לעצמה ומקבצת נדבות מאנשי העיירה כדי לממן את ההתמכרות שלה. היא איבדה את שלושת הבנים הבוגרים שלה ואת בעלה בתאונה במכרה. חשבתי שהיא מקווה ללכת בעקבותיהם בהקדם האפשרי. "את תהיי בסדר הלילה, גברת לייטל?" שאלתי כשתחבתי את ידיי עמוק יותר לכיסים. אומנם לא יכולתי להציע לה כלום, אבל רציתי שהיא תדע שאכפת לי. אולי גם זה משהו.

היא הנהנה והוסיפה ללעוס. "אה, נראה לי שכן," היא הבליעה הברות. "אני כבר אמצא לי מקום אחרי שאסיים ליהנות מהמופע היפה הזה." היא החוותה בראשה על השקיעה המתפוגגת.

הנהנתי חזרה, שחררתי נשיפה וחייכתי אליה. "אז בסדר. לילה טוב."
 "לילה."

כשהתחלתי לפסוע על כביש העפר במעלה ההר מישהו נעמד מולי. צרחתי בבהלה, נעצרתי ופסעתי אחורה, ישר לתוך שלולית בוץ. קיילנד.
 נשפתי ברוגז. "הבהלת אותי!" יצאתי מהבוץ והרגשתי את הרטיבות נספגת בגרביים שלי דרך הסדקים והחורים בסוליות שלי.
 יופי. תודה, קיילנד.

הוא השפיל מבט אל כפות רגליי, אבל לא התייחס לנעליים ההרוסות שלי. עיניו הצטמצמו והוא בחן אותי מספר רגעים. "למה עשית את זה? בחנות? למה עזרת לי?" לסתו נחשקה בכעס.
 כיווצתי עיניים לכיוונו והטיתי מעט את ראשי. הוא כעס עליי? מה הסיפור שלו? "למה נתת את הכריך לגברת לייטל?" שאלתי.
 "למה לא אכלת אותו בעצמך?" שילבתי ידיים. "אני יודעת שאתה צריך אוכל." השפלתי מבט כשהזכרתי את הרגע הפרטי ההוא בקפיטריה שבו מבטינו הצטלבו. אבל אז מיהרתי שוב להרים את עיניי.

הוא לא ענה לי, ושנינו רק עמדנו שם והחלפנו מבטים במשך כמה רגעים של שתיקה. לבסוף הוא אמר, "הוא פיטר אותך?"
 פניו היו מתוחות ורציניות, ואני התפעלתי מלסתו החזקה, מאפו הישר, משפתי המלאות. נאנחתי. שום תועלת לא תצמח לי מכך שאבחין בפרטים האלה. "כן, הוא פיטר אותי."
 קיילנד טחב את ידיו לכיסים, הצטרף אליי כשחזרתי לצעוד וסינן קללה. "שיט. היית זקוקה לעבודה הזאת."
 נשפתי צחוק נטול הומור. "אתה חושב? לא, עבדתי בטאטוא

רצפה רק כי האישייות המקסימה של ראסטי כל כך מעורדת השראה. אוף, חבל שאין עוד אנשים כמו ראסטי בעולם. "הנחתי יד על ליבי כאילו הוא עולה על גדותיו מרוב אהבה והתפעלות. אם קייילנד הבחין בסרקזם שלי, הוא לא התייחס לכך. "זה היה ממש מטופש, מה שעשית שם."

עצרתי ופניתי אליו. גם הוא עצר. "תודה דווקא תתאים פה. ראסטי היה שמח מאוד להגיש נגדך תלונה. הגשת תלונה הייתה עושה לו את היום, אולי אפילו את כל החיים העלובים שלו." קייילנד הסתכל מאחוריי אל האופק. הוא מצץ את שפתו התחתונה המלאה, כיווץ את מצחו, ולבסוף חזר להביט בי. "כן, אני יודע." הוא שתק רגע ובחן את פניי באיטיות. התנועעתי באי־נוחות תחת עיניו הסוקרות ותהיתי מה הוא חושב. "תודה."

גם אני לקחתי את הזמן כדי לבחון אותו, עכשיו שהוא עמד קרוב אליי. הוא החזיר לי מבט, עיניו האפורות זהירות, ריסיו ארוכים ומלאים. היה קשה לשנוא באמת מישהו נאה כל כך. זה היה חוסר הצדק שבחיים. כי הייתי ממש שמחה לשנוא את הבחור שעמד מולי. במקום זה, הסכתי את מבטי והתחלתי ללכת. הוא הצטרף אליי, ופסענו כמה דקות בשתיקה.

"אתה לא חייב ללכת איתי."

"מסוכן לבחורה צעירה ללכת לבד בחושך. אוודא ששום דבר

רע לא יקרה לך."

נחרתי. "כל ההוכחות מצביעות על ההיפך."

קייילנד פלט צחוק מופתע קצר.

הרמתי את התיק גבוה יותר על כתפי. "חוץ מזה, בחורה צעידה? אני בגילך. אולי אפילו מבוגרת יותר. במאי ימלאו לי שמונה־עשרה."

הוא לכסן אליי מבט. "באיזה תאריך?" אמר בהתגרות, מתקדם קצת לפניי ופוסע בהליכה אחורית כדי שיוכל לראות את פניי.

"שניים במאי."

עיניו נפערו. "אין סיכוי. זה גם התאריך שלי."

עצרתי, מופתעת. "באיזו שעה נולדת?" שאלתי.

"אני לא בדיוק יודע... מתישהו בבוקר."

חזרתי ללכת והוא התאים את עצמו אליי. "אחרי-הצהריים, אמרתי באי-רצון. ראיתי מזווית העין את הבעתו המרוצה והידקתי שפתיים."

אחרי רגע הוא אמר, "אבל ברצינות, את צריכה להיזהר. יש שונרים מצויים על ההר הזה."

נאנחתי. "שונרים הם הדאגה הכי קטנה שלי."

"זה מה שאת חושבת, עד ששונר רעב אחד יעמוד מולך. ואז

מהר מאוד הוא יהפוך לבעיה הכי גדולה שלך."

השמעתי קול משועשע כהסכמה וקיילנד העיף בי מבט. "ומה בדיוק היית עושה אם שונר היה נעמד עכשיו בדרכנו, קיילנד בארט?"

הוא נראה מופתע. "את יודעת את השם שלי."

חזרתי ללכת. "זאת עיירה קטנה. אני יודעת את השמות של

כולם. אתה לא?"

"לא. אני מקפיד לא לדעת. אני לא צריך לשמוע את הסיפורים

של כולם, ואני לא צריך לדעת את השמות של כולם."

הטייתי את ראשי כשהתבוננתי בו. "למה לא?"

"כי כשאני אזכה במלגת טיטון קול ואסתלק מכאן, אני לא רוצה

לסחוב איתי מידע מיותר מהחור הדפוק הזה."

פניתי אליו, מופתעת. "אתה מנסה לזכות במלגה?"

הוא זקף לעברי גבה אחת. "כן, זה מפתיע אותך? את לא רואה את השם שלי בראש כל הרשימות האקדמיות?"
 "אני... זאת אומרת..." פתאום קייילנד חיך. עיניי נפערו ומערתי קלות. אף פעם לא ראיתי אותו מחייך ככה, והחיוך הפך את פניו למשהו... יפיפה לחלוטין. בהיתי בו רגע בפה פעור לפני שהתעשתי והגברתי את קצב צעדיי. הוא האיץ יחד איתי. נדתי בראשי, מרגישה מעורערת, וניסיתי להיזכר על מה דיברנו. נכון – המלגה. כן, באמת הופתעתי. ראיתי את שמו של קייילנד ברשימות האקדמיות, אבל לא חשבתי שהוא הגיש בקשה למלגת טיטון קול. הוא אף פעם לא הגיע לאף אחת מקבוצות הלימוד או קורסי ההכנה. תמיד הייתי שם רק עם ג'יני רולינס וקארי קופר. ידעתי שהן הגישו בקשה למלגה כי דיברנו על זה. חשבתי שהן המתחרות הראשיות שלי. קייילנד, למרות הציונים הטובים שלו, תמיד נראה כל כך... אדיש?

"איך אתה תזכה במלגה כשאני עומדת לזכות במלגה?" שאלתי בגבה מורמת.

קייילנד הביט בי במהירות, ופניו היו משועשעות כשהוא נד בראשו. "אין סיכוי," אמר בגיחוך. "אבל זה בהחלט מוסיף קצת פלפל לעניין, לא?"

נחרתי קלות. לא הייתי זקוקה לפלפל. הייתי זקוקה למלגה. אבל לא האמנתי שלקייילנד יש סיכוי גדול לזכות בה, אם עד עכשיו לא שמעתי שהוא הגיש בקשה. שיערתי שאין ממש סיבה לדאגה.

הלכנו בשתיקה מספר דקות לפני שאמרתי, "שלי לא תכעס אם היא תדע שאתה... מגן על בחורה אחרת משונרים?"

הוא הביט בי בבלבול. "שלי? למה שהיא – הוא גיחך. "אה, כן."

הוא נד בראשו והעביר יד בשיערו החום־זהוב. שמתי לב ששיערו סמיך ומבריק ומסתלסל על צווארו. "שלי ואני סתם ידידים." הרמתי גבות אבל בחרתי לא להגיב. היו לי מספיק דאגות, גם בלי לתהות עם מי קיילנד בארט מתנשק. "אז לאן תלך אם תזכה במלגה הזאת?" "לא שתזכה."
 "רחוק מכאן."

הנהנתי ונשכתי את שפתי. "כן," אמרתי בפשטות. קיילנד הביט שמאלה כשחלפנו על פני בית העץ התכלכל המרוחק מהכביש, שהיער התנשא מאחוריו באיום, וששום אור לא דלק בו. כשהוא החזיר את מבטו אליי, על מצחו הופיע קמט קטן.

"טוב, תודה, קיילנד. היה אבירי מאוד מצידך ללוות אותי על כביש ההר, אתה יודע, אף שגרמת לפיטוריי מהעבודה, הרסת את זוג הנעליים היחיד שלי וגנבת את יום ההולדת שלי." המשכתי ללכת, וכשהוא נשאר לצידי וצחק קלות בתגובה לדברי, הבטתי בו בשאלה. "אני גרה ממש בהמשך הכביש. לא נראה לי שיש שונרים מפה ועד שם." חייכתי חיוך מתוח. לא ידעתי אם הוא ראה אי פעם את הקרוואן שלי, ולא רציתי שיראה במיוחד.

אבל הוא רק המשיך ללכת לידי בשקט. "אז, טנלי... העבודה, את תהיי בסדר? זאת אומרת," הוא הביט הצידה באי־נוחות, "יש משהו שאני יכול לעשות?"

נשכתי את שפתי. מה הוא יעשה? גם לו הייתה אימא חולה בבית. יכול להיות שמצבו אפילו היה גרוע משלי. "לא. אני אשרוד."
 קיילנד הנהן, אבל כשהעפתי בו מבט, ההבעה המוראגת לא נעלמה מפניו.

כשהגענו לקרוואן שלי, עצרתי וחייכתי אליו חיוך קטן ומתוח. "טוב, לילה טוב," אמרתי. קיילנד הביט ארוכות בבית שלי, וצבע

הציף את לחיי. משום מה, כשעמדתי שם איתו, הבית נראה אפילו גרוע יותר מתמיד. לא זו בלבד שהוא היה זעיר ורעוע, אלא גם הצבע היה מקולף וחלוד והחלונות היו מכוסים בשכבת לכלוך שלא הצלחתי לנקות, לא משנה בכמה חומץ השתמשתי. הבית שלו לא היה הרבה יותר טוב, אבל בכל זאת לא הצלחתי לעצור את הבושה שמילאה אותי כשהסתכלתי על הבית שלי דרך עיניו של קייילנד. הוא החזיר את מבטו אליי, והמבוכה שלי כנראה ניכרה בפניי כי עיניו התרחבו ומשהו שנראה כמו הבנה הופיע על פניו. סבתי על עקביי ופסעתי ברגליים רועדות אל הקרוואן שלי.

"טנלי פאלין," קרא קייילנד, וכך הבהיר לי שלמעשה גם הוא יודע את שמי. עצרתי ופניתי להביט בו בשאלה.

הוא העביר יד בשיערו ולרגע קצר נראה מהוסס. "הסיבה שנתתי את הכריך לג'ואן לייטל..." הוא השקיף אל המרחק כאילו הוא בוחר את המילים בזהירות. "אפילו אצל אנשים כמונו – תמיד יש מישהו שרעב יותר מאיתנו. ורָעָב, טוב, הוא לובש צורות שונות." הוא הרכין את ראשו. "אני מנסה לא לשכוח את זה," הוא סיים את דבריו בשקט ונראה נבוך במקצת.

הוא תחב את הידיים לכיסים, הסתובב והתרחק ממני בדרכו חזרה במורד הכביש. נשענתי על דופן הקרוואן וליוויתי אותו במבטי עד שנעלם.

קייילנד בארט לא תאם כלל את הציפיות שלי. ומשהו בכך בלבב וריגש אותי בעת ובעונה אחת, ולא הייתי בטוחה שזה מוצא חן בעיניי.

פרק שלישי

קיילנד

"היי, אימא," אמרתי כשסגרתי מאחוריי את דלת הבית והעפתי מבט אל הסלון, שבו הכיסא שלה עמד מול הטלוויזיה. אימא שלי לא בירכה אותי חזרה, אבל כך זה תמיד היה. כבר התרגלתי.

ניגשתי לחדרי, פתחתי את החלון ככל האפשר והשקפתי על השמיים של שעות הערב המוקדמות, ידיי שעונות על אדן החלון כשנשמתי עמוק. אחרי כמה דקות נשכבתי על המיטה, הקרובה לחלון, והשענתי את ראשי על ידיי שנחו מאחוריי.

מחשבותיי נדדו מייד אל טנלי פאלין. לא האמנתי שבגללי פיסרו אותה מהעבודה. נאנחתי. האשמה הייתה בעיקר שלה, אז למה הייתה לי הרגשה מחורבנת כל כך? ההחלטה הטיפשית לחפות עליי הייתה שלה. אבל תודה לאל שהיא חיפתה עליי. אם היו עוצרים אותי על גניבה... זה היה רע, רע מאוד. אפילו לא ידעתי למה גנבתי את הכריך בשביל גברת לייטל, עד הרגע שבו ניסיתי להסביר את מעשיי לטנלי. והסיבה היחידה

שסיפקתי לה הסבר בכלל הייתה שלא היה לי שום דבר אחר לתת לה, כדי להודות לה על ההקרבה שלה. ראיתי את ג'ואן לייטל יושבת על מדרגות בניין הדואר הישן, ומשהו בתנוחה השפופה שלה, כאילו היא מנסה להתקפל לתוך עצמה, כיווץ לי את הבטן. גם אני הרגשתי ככה בעבר. רק שלי לפחות הייתה קורת גג. אני לפחות הייתי רעב רק בשבוע האחרון של כל חודש, כשהכסף אזל. הרגשתי צורך להבהיר לה שאני דואה אותה, גם בשבילה וגם בשבילי. לכן פילחתי את הכריך.

טיפשי. אידיוטי.

הבעיה היא שבכלל לא הצטערתי, רק על העובדה שטנלי היא זו ששילמה את המחיר.

טנלי.

חשבתי על ההבעה שהייתה לה כשהסתכלתי על הקרוואן שלה. היא התביישה, מה שהיה מגוחך במקצת. גם הבית שלי מתפורר. החיים שלי מתפוררים. מי אני שאשפוט אותה על מצבה. חוץ מזה, בכלל לא הסתכלתי על הקרוואן הקטן והעלוב שלה. הסתכלתי על השטח סביב הקרוואן. הוא היה נקי ומסודר, בלי שום אשפה נראית לעין – בדיוק כמו הסדר שאני הקפדתי להשליט בחצר שלי. לכל אורך הגבעה הזאת היו החצרות והבתים זרועים אשפה – עוד דרך של האנשים בדנוויל להפגין את התבוסה שלהם. אף אחד על ההר הזה לא יכול היה להרשות לעצמו מותרות כמו איסוף זבל, ורוב החצרות נקברו תחת ערימות טינופת – מטאפורה הולמת לחייהם של רוב האנשים באזורים האלה. אבל מדי יום שני אספתי את הזבל לשתי שקיות אשפה, סחבתי אותן במורד הגבעה ורוקנתי אותן אל הפח הגדול שמאחורי החנות של ראסטי. אחר-כך קיפלתי את שקיות האשפה וטמנתי אותן בתיק שלי. שמרתי עליהן. כשהבחירה

הייתה בין כמה קופסאות שימורים של ספגטי או חבילה של שקיות אשפה, התכוונתי לבחור באוכל. מדי פעם ראיתי את טנלי סוחבת קופסה גדולה במורד ההר, ותהיתי מה יש בה. היא כנראה נוהגת כמוני. וידעתי כי זה מפני שיש לה גאווה. משהו שאצל אנשים כמונו היה יותר קללה מאשר ברכה.

הבחנתי בטנלי כבר לפני כן. למעשה, התכוונתי בה בכמה שיעורים משותפים שלנו. היא תמיד ישבה בקדמת הכיתה ואני התמקמתי בסוף, כדי שתהיה לי תצפית מושלמת. לא הייתי מסוגל להוריד ממנה את העיניים. אהבתי את התגובות הלא מודעות שלה כשמישהו שעצבן אותה דיבר אליה – גירוד של רגלה החשופה והידוק שפתיים... את הבהייה שלה דרך החלון בהבעה חולמנית. שיננתי את הצדודית שלה, את קו צווארה. מועקה חלולה הופיעה בחזה שלי כשהבחנתי בסוליות נעליה, שהיו מלאות חורים וכמעט מתפרקות. ראיתי שהיא צבעה את השפשופים בסוג של טוש עמיד. יכולתי לראות אותה בעיני רוחי בבית, צובעת את הנקודות האלו כי אכפת לה מה אנשים חושבים על הנעליים הישנות וההרוסות שלה. הכעיס אותי שהיא נאלצת לעשות את זה. משהו שבכלל לא היה הגיוני. ושכמובן הוכיח שאני צריך לשמור מרחק גדול מטנלי פאלין. לא יכולתי להרשות לעצמי להרגיש את הדברים האלה כשהתכוונתי בה. והכי חשוב, לא רציתי להרגיש אותם.

אחרי שהיא הבחינה בי מפלח את שאריות האוכל, ראיתי אותה מתכווננת בי כשהיא חשבה שאני לא שם לב. ההנאה מבנות המין היפה לא הייתה זרה לי. לא נהגתי לסרב להצעות שקיבלתי – מי לא היה מעוניין בהסחת הדעת שסיפק גוף מוכן ומזומן כדי להיזכר שלא נולדנו רק כדי לסבול? אבל איכשהו הרגשתי שטנלי לא מתכווננת בי בעניין כזה. היא הסתכלה עליי כאילו היא מנסה

לפתור חידה – כאילו היא רצתה להכיר אותי. ואני לא יכולתי שלא לרצות לדעת למה.

טיפשי. אידיוטי.

היה בה שקט – משהו מרגיע, שילוב משונה של חוזק ופגיעות. היא הייתה יפיפייה – בהחלט הבחנתי גם בזה – אבל ניכר היה שהיא לא משקיעה ביופייה מאמץ, מה שהפך אותה לעוד יותר מושכת. לפחות בעיניי. היא לא השתמשה בשום איפור והשיער שלה היה אסוף לרוב בקוקו פשוט. היא ללא ספק לא התייחסה למראה החיצוני שלה כנכס הכי חשוב שלה. וזה גרם לי לתהות למה כן? החוכמה שלה? אולי. לא שהיה לה סיכוי לזכות במלגה. השקעתי מאמצים כדי לזכות בה אפילו עוד לפני שהתחלתי את התיכון. כמו כן בחנתי את כל ההישגים של הזוכים הקודמים והקפדתי לעמוד בכל אחת מהדרישות. הייתי זקוק למלגה הזאת. כל החיים שלי היו תלויים בה. כך שלא חשוב למה טנלי עניינה אותי כל כך. בקרוב אעזוב, ולא אביט לאחור, לא על טנלי פאלין היפה ירוקת-העיניים ולא על אף אחד אחר.

אז למה לא יכולתי להפסיק לחשוב עליה?

טיפשי. אידיוטי.

אחרי זמן קצר משכתי את התיק אל המיטה והוצאתי את ספרי הלימוד שלי. הייתי חייב להישאר בתלם. נותרו לי רק שישה חודשים עד שבית הספר יכריז על הזוכה במלגה שתוציא אותי מהחור המחורבן הנידח הזה, שתרחיק אותי מחוסר התקווה, מהרעב, מהמכרה שבו אבי ואחי הבכור קיפחו את חייהם בחשכה גמורה, קילומטרים מתחת לפני האדמה.

כעבור כמה ימים הבחנתי בטנלי כשהיא פסעה לפניי לעבר הכביש המוביל אל הבתים שלנו. היא החזיקה ספר בידה וקראה בו תוך כדי הליכה. בחורה טיפשה – היא תמעד ותשבור את המפרקת. השתרכתי מאחור וצפיתי בה כשהלכה. הרגשתי מעט חייב בגלל מה שהיא עשתה למעני. החלטתי לוודא שהיא תחזור הביתה מבית הספר בשלום. אוודא שהיא לא תראה אותי. אקפיד לעולם לא לדבר שוב עם טנלי. עדיף ככה.

הופתעתי מעט כשהיא פנתה פתאום אל שביל ביער. מה קורה כאן? עמדתי על הכביש במשך דקה וראיתי אותה נעלמת בין העצים. מגיע לה ששונר יאכל אותה. נשפתי בתסכול והלכתי אחריה.

כבר צעדתי בשביל הזה. צעדתי על כל שביל בהר הזה, או עם אחי כשהוא עדיין היה בחיים, או לבד. אבל לא היה לי מושג מה טנלי עושה כי השביל הזה לא הוביל לשום מקום, רק לשפת צוק מאבן גיר.

אחרי כחמש דקות של השתרכות לאורך השביל הצר, הגחתי מבין העצים. גבה של טנלי היה מופנה אליי כשהיא עמדה והשקיפה על השמש השוקעת, האופק זוהר בכתום ובצהוב, קרניים לבנות הגיחו מבין העננים כאילו גן העדן בוקע מתוכם.

השמיים הססגוניים נפרשו לפנינו – מרהיבים – כאילו הם מנסים לפצות על הכיעור של החיים שלנו, על הקשיים הבלתי פוסקים. ולרגע קצרצר וחטוף אולי הם הצליחו. אילו רק יכולתי לאחוז בהם ולשמור אותם. אילו רק יכולתי לאחוז בכל דבר טוב ולשמור אותו.

טנלי התיישרה על סלע וצפתה בשקיעה הזוהרת. התחלתי להתקרב אליה, והיא הפנתה אליי את ראשה בחדות, צווחה קלות

והרימה יד אל חזה בעיניים קרועות לרווחה. "אלוהים אדירים!
הבהלת אותי. שוב. מה הקטע שלך?"

"מצטער. ניגשתי אליה והתיישבתי לצידה.

היא גלגלה עיניים ונשענה אחורה, מניחה את ידיה על הסלע שמאחוריה וחוזרת לכהות בשמיים. היא המשיכה לשתוק במשך דקה. לבסוף היא הסתכלה עליי וזקפה גבה. "אתה בטח חושב שאם כל הזמן תצוץ סביבי, בסוף אתאהב בך."

צחוק משועשע עלה בגרוני, אבל שמרתי על רצינות. טנלי לא חדלה להפתיע אותי. וזה מצא חן בעיניי. הנהנתי. "סביר מאוד."
או במקרה הגרוע יותר, אני אתאהב בך.

היא צחקה קלות וחזרה להתבונן באופק. "צר לי להגיד לך, זה לא יקרה. הבטחתי לעצמי להתנזר מגברים."

גיחכתי מעומק גרוני. "זה מה שכולן אומרות."

היא הביטה בי, ובדיחות ריצדה בעיניה והאירה את פניה. "הממ, אז כמה זמן אתה חושב שיש לי לפני שאפול בקסמיך המהפנטים?"
העמדתי פנים שאני שוקל את השאלה. "אחת מהכיבושים שלי החזיקה פעם מעמד במשך שלושה שבועות."

"אה. היא נשמעת כמו אגוז קשה לפיצוח." היא הרימה גבה והסתכלה עליי מזווית העין. "איך תדע שנכנעת?"

"זה מבט, משהו בעיניים. אני כבר מזהה אותן בקלות." זיכיתי אותה בחיוך הזחוח הכי מעצבן שלי.

היא הנידה בראשה כאילו היא מרוגזת, אבל החיוך הקטן נותר על שפתיה.

כחכחתי בגרוני. הפלרטוטים האלה חייבים להיפסק. "לא, אבל באמת, אני רק מוודא שלא תזדקקי לשירותי הכנעת השונרים שלי. אני חייב לך לפחות את זה."

היא נשפה ונדה בראשה. "אתה לא חייב לי כלום. פוטרתי מהעבודה שלי באשמתי. אתה לא אשם במה שעשיתי." "נכון, אבל לא היית עושה את זה אם לא הייתי גונב כריכים בשביל שיכורות זקנות."

"הממ," היא המהמה, "אז זה הולך להיות משהו קבוע? שירות ההגנה מפני שונרים? זאת אומרת, עד שאשליך את עצמי לרגליך ואתה תיפטר ממני כמו מכל הקורבנות שלך... אה, הכיבושים שלך?" היא שאלה לבסוף וזקפה שוב גבה בהתגרות.

נדתי בראשי. "קבוע? לא, לא, ממש לא. זאת הפעם האחרונה שאני חושף את עצמי לסכנת שונרים פוטנציאלית בשבילך." העברתי יד בשיערי. "פשוט בדרך כלל אני נשאר ללמוד בבית הספר עד השעה הכי מאוחרת שאני יכול. אני ממילא חוזר הביתה כל ערב בסביבות השעה הזאת. זה היה סתם צירוף מקרים."

היא הטתה את ראשה. "אה, אני מבינה. למה אתה נשאר ללמוד בבית הספר?"

"פחות בודד שם." לא ידעתי מה גרם למילים להיפלט מפי. בכלל לא קלטתי שאמרתי אותן עד שהן היו שם בחוץ.

טנלי הביטה בי בסקרנות. "אתה לא גר עם אימא שלך?" "אימא שלי לא חזקה בשיחות."

טנלי בחנה אותי רגע. "הממ, טוב, אז זאת באמת הפעם האחרונה שתגן עליי מפני איום שונרים אפשרי. אני חוזרת הביתה בשעה מאוחרת כזאת רק מפני שחिפשתי עבודה אצל אל."

"אצל אל? את צעירה מכדי לעבוד בבר."

היא משכה בכתפיה. "נראה שלאל לא אכפת. אחותי עובדת שם – הוא אמר שאני אוכל למלא משמרות פנויות. אז אתה רואה,"

היא חייכה אליי, "אתה לא צריך להרגיש אשמה על זה שפוטרתני. כבר השגתי עבודה חדשה. לפחות, אם יצטרכו." הזעפתי פנים, ותחושה מוזרה מילאה את החזה שלי. המועדון של אל היה חור מחורבן – ומקום פיק-אפ ידוע. עם זאת, שמחתי שהיא השיגה עבודה. בסביבה הזאת זה לא היה דבר פשוט. אחרי רגע היא פנתה אליי. "יופי של נוף, הא?"

התבוננתי בשמיים. "התצפית הכי טובה באזור." שלוהו התפשטה על פניה של טנלי כשהיא הביטה בי, שפתיה פשוקות, ולרגע כמעט נעתקה נשימתי. חשבתי שהבחורה הזאת יפיפייה? טעיתי. היא הייתה מדהימה.

פאניקה כלשהי גאתה בחזי. "אז אתה בטח רוצה לדעת מה הסיפור שלי?" היא שאלה כעבור רגע.

"מה?" שאלתי, חוזר למציאות. "לא, אני לא רוצה לשמוע את הסיפור שלך. אמרתי לך..."

"נכון. אתה לא רוצה לסחוב איתך מידע מיותר כשתעזוב, אבל, תבין, הסיפור שלי ממש מעניין."

זקפתי לעברה גבה בחשד. "אין שום סיפורים מעניינים באזורים האלה, רק סיפורים מייגעים אין-סופיים על טרגדיה וצרות. וחוסר שיניים."

היא צחקה מעט, נדה בראשה ועיניה הירוקות הבהירות ברקו. עורה זהר בשקיעה, וניצוצות זהובים בהקו בשיערה החום. כשהיא הסבה את מבטה, עיניי נדדו אל שדיה. הזין שלי התעורר לחיים בג'ינס שלי והתנועעתי באי-נוחות. "שלי לא. ואני באמת לא אמורה לספר לך את זה, אבל טוב..." היא המשיכה להתבונן באופק ואני בחנתי את צדודיתה. "למען האמת, קייילנד, אבא שלי הוא

נסיך רוסי. " היא זקפה גבות והסתכלה סביב כאילו רצתה לוודא שאף אחד לא בסביבה. "יש מאבק בנוגע לתואר של אבי ולבעלות שלו על האדמה." היא הניפה יד באוויר. "הכול מסובך מאוד ונוגע לכל מיני חוקי אריסטוקרטיה רוסיית שאתה לא תבין, אבל בינתיים אבא שלי מסתיר אותנו כאן, כי הוא מאמין שזה המקום הכי בטוח בשבילנו עד שעניין הרכוש יוסדר." היא רכנה לעברי. "אני יודעת שהקרוואן שלי נראה צנוע, אבל זו תחבולה. אומנם הוא קטן, אבל בפנים יש מותרות מקיר אל קיר. ו..." עיניה התרחבו, "התכשיטים של משפחת המלוכה מוסתרים בו." היא קרצה אליי, ואני פרצתי בצחוק. היא דיברה שטויות. ואני נהייתי מזה. כמה זמן עבר מאז שסתם... השתטיתי? עיניה נפקחו לרווחה כשהיא בחנה את הבעתי, ואז היא החזירה לי חיוך.

התבונננו רגע זה בזו, ומשהו זרם באוויר בינינו. אני הסטתי את המבט ראשון, מעורער שוב.

"התכשיטים של משפחת המלוכה, הא? את כל כך בטוחה שאת יכולה לסמוך עליי עם המידע הזה? את כבר יודעת שאני שודד כריכים."

היא הטתה את ראשה. "כן," אמרה ברכות, ברצינות. "יש לי הרגשה שאתה די אמין."

שוב הבטנו זה בזו כמה רגעים, ומשהו התעורר בי. משהו מסוכן – משהו שלא זיהיתי, אבל לא מצא חן בעיניי כל כך. הרגשתי צורך להפר את הקסם המחורבן.

"גם אני סומך עלייך עם האוצרות שלי," אמרתי לבסוף וקרצתי בניסיון להקליל את האווירה המשוונה הפתאומית. "אשמח להראות לך אותם בהזדמנות."

טנלי זרקא את ראשה לאחור וצחקה. תהיתי בעבר איך יישמע

הצחוק האמיתי שלה, ועכשיו ידעתי. ופתאום הבנתי שעדיף היה שלא אדע. עדיף בהרבה. כי רציתי ללכת לאיבוד בצליל הצחוק הזה. נבהלתי מזה ושוב הרגשתי מלאות בחזה, רק שהפעם התחושה התחזקה. זקפתי את ישיבתי, ואינסטינקט כלשהו אמר לי לברוח.

ארשת פניה השתנתה כאילו היא חשה בסערה הפנימית שלי. מגוחך. היא נעמדה וצמצמה אליי עיניים. "בוא הנה," אמרה והפנתה לי את גבה. "אני רוצה להראות לך משהו."

קמתי והלכתי בעקבותיה אל סלע גדול. התבוננתי בה כשהיא נעמדה לפניו, התכופפה ונעלמה. רכנתי קדימה בזהירות וראיתי מערה קטנטנה וחשוכה. חרדה הציפה אותי וכשלתי לאחור. טנלי הציצה החוצה, חיוך על פניה.

"תיכנס. היא גדולה מספיק בשביל שנינו. אני רוצה להראות לך משהו."

"לא," אמרתי, בנימה קצת קשה יותר משהתכוונתי. החיוך נמחק מפניה והיא יצאה משם, כמעט כורעת כדי לצאת. היא התיישרה והביטה בי בדאגה. קלטתי שידיי קפוצות בצידי גופי ושאני מתוח. נרגעתי ותחבתי את הידיים לכיסים.

"אני מצטערת," לחשה. "אתה לא אוהב חללים קטנים? אני –" "זה לא סיפור גדול," אמרתי בביטול.

היא הניחה יד על כתפי בהיסוס ואני הזדעזעתי מהמגע. לרגע עצמתי עיניים בחוזקה ואז פקחתי אותן. התרחקתי ממנה.

היא התבוננה בי רגע ברצינות. "יש בפנים ציורים על הקירות," אמרה לבסוף ומשכה בכתפיה. "ממש־ממש־דהויים, וסביר להניח שמישהו צייר אותם לאחרונה, אבל מי יודע. אולי משפחה של אנשי מערות חיה שם בפנים לפני אלפי שנים."

"מאות אלפים."

"מה?"

"אנשי המערות, הם חיו לפני מאות אלפי שנים, לא אלפים." היא הניחה את ידיה על ירכיה. "בסדר, פרופסור." היא קימרה גבה עדינה אחת, ואני שחררתי בנשיפה צחוק קטן.

"קדימה, הנסיכה טנלי, כדאי שנחזור לכביש לפני שיחשיך לגמרי." אימצתי טון קול אגבי. טנלי ללא ספק הבחינה בהתנהגותי המשונה לגבי המערה הקטנה.

השמש כמעט שקעה, אור הדמדומים כיסה את השמיים בכחול עמוק, וכוכבים ראשונים החלו לבצבץ. כעבור כמה דקות חזרנו לכביש ופסענו יחד בשתיקה. הנינוחות חזרה, וטנלי חייכה אליי מעט, רק הטיית ראש קלה לכיווני.

היא סידרה את התיק על כתפה, וספר נפל מהקרע שבצד, קרע שהיא סגרה כמיטב יכולתה בסיכת ביטחון. סיכת ביטחון מזוינת. סיכת הביטחון הזאת הכעיסה אותי. "אופס." היא התכופפה להרים את הספר בדיוק כשאני התכופפתי, ושנינו צחקנו כשראשינו התנגשו. היא שפשפה את ראשה וצחקה שוב. "שוב הקסם הזה. הלך עליי."

צחקתי. "אל תגידי שלא הזהרתי אותך." הרמתי את הספר והחזקתי אותו מולי. "האורג מראבלו?"

טנלי פגשה בעיניי והנהנה כשלקחה ממני את הספר. "אני קוראת המון," אמרה ותחבה את הספר לתיק במבוכה בלתי מוסברת. "בספרייה ברנוויל אין מבחר גדול. בגלל זה קראתי חלק מהספרים פעמיים..."

"את הספר הזה?" החוויתי בראשי על התיק שלה.

חזרנו ללכת.

"כן, כבר קראתי אותו פעם."

"על מה הוא מספר?"

היא שתקה רגע וחשבת שאולי לא תענה. לאמיתו של דבר, לא ממש עניין אותי לשמוע על האורג מאיפה-שזה-לא-יהיה. לא היה לי אכפת על מה היא תדבר. העיקר היה לשמוע את קולה היפה נישא באוויר ההרים הקר – ואהבתי את מה שהיא אמרה. היא הייתה שונה. היא לא חדלה להפתיע אותי בדברים שיצאו מפיה, וזה מצא חן בעיניי. זה מצא חן בעיניי הרבה יותר מדי.

"הוא מספר על סילאס מרנר ש..."

עצרתי. "סילאס?"

טנלי עצרה גם היא והביטה בי בסקרנות. "כן, מה קרה?"
נדתי בראשי וחזרנו ללכת. "כלום. זה היה השם של אחי."
טנלי נשכה את שפתה והתבוננה בי באהדה. היא בוודאי ידעה שאחי היה במכרה באותו יום. "כן, אני חושבת שאני זוכרת את זה." היא חייכה. "אולי אימא שלך קראה את הספר והשם נתקע לה בראש."

נדתי בראשי. "אימא שלי לא ידעה... לא יודעת לקרוא."
"אה." היא העיפה בי מבט ואז שתקה לרגע. "אני יודעת שזה קרה לפני שנים, אבל..." היא נגעה בזרועי ואני קפצתי מעט. היא הסירה את ידה. "אני ממש מצטערת על האובדן שלך, קייילנד."
"תודה, אני מעריך את זה," אמרתי וכחכחתי בגרוני.
פסענו כמה דקות בשתיקה מביכה וחלפנו על פני הבית החשוך שלי. "אז מה עם סילאס מרנר הזה?"

"אממ... טוב, הוא גר בשכונת עוני באנגליה ו... אה, החבר הכי טוב שלו מאשים אותו בגניבה על לא עוול בכפו. הוא מורשע וארוסתו עוזבת אותו ומתחתנת עם החבר הכי טוב שלו."

"אלוהים, נשמע סיפור ממש מעודד. אני שמח שמצאת דרך לברוח מהחיים הקשיים בדנוויל."
 צחוקה המתוק של טנלי הרעיד את ליבי ואני הבטתי בה. משום מה, היכולת להצחיק את הבחורה הזאת מילאה אותי במעין גאווה.
 לא טוב. ממש-ממש רע.

הגענו אל הקרוואן של טנלי, והיא עצרה ונשענה על עץ לצד הכביש. "טוב, הוא עוזב את העיר ומתמקם בכפר קטן ליד ראבלו. הוא הופך לסוג של מתבודד, מרגיש כאילו הוא מתחבא – אפילו מאלוהים." רכנתי לעברה בלי משים כדי לא לפספס אף מילה. היא הטתה את ראשה והביטה אל המרחק. אחר-כך חזרה להביט בי ופערה עיניים. "אבל ליל חורף אחד כל החיים שלו משתנים כש –"
 "טנלי!" קראה מישהי מהקרוואן, אישה מבוגרת יותר עם שיער חום ארוך שהיה זהה בצבעו לשיערה של טנלי. "קר בחוץ. תיכנסי הביתה."

"בסדר, אימא," קראה טנלי לפני שהחזירה את מבטה אליי בפנים מודאגות. לא זכרתי שראיתי הרבה את אימא של טנלי. היא כנראה לא הרבתה לצאת מהקרוואן. "אני חייבת ללכת. להתראות, קיילנד." ובזאת היא פנתה והשאירה אותי עומד שם. היא רצה פנימה כל כך מהר עד שהיעלמותה הפתאומית ערערה אותי וגרמה לי להרגיש אבוד משום מה. עמדתי ובהיתי בקרוואן שלה כמה רגעים לפני שפניתי ועשיתי את דרכי הביתה, הרוח הקרה נושבת על גבי.

פרק רביעי

טנלי

החיסרון המצער בפיטורים מהחנות של ראסטי – מלבד הבעיות הברורות מאליהן של אוברדן הכנסה, השפלה ואולי רעב – היה שזה היה המקום היחיד בדנוויל לקניית מצרכים. לרוב הייתי צועדת את תשעה וחצי הקילומטרים לאוונסלי רק מתוך עיקרון, אבל היום ירד גשם זלעפות ופשוט לא היה לי כוח לזה. אז בלעתי את גאוותי ונכנסתי למכולת. ראסטי היה שמוק, אבל הוא לא יסרב לכסף שלי. למרבה המזל, אחותו דאסטי איישה את הקופה. כן, לאחותו של ראסטי קראו דאסטי – מאגר הגנים במשפחה שלהם היה ללא ספק משהו מיוחד. דאסטי החזיקה מגזין *אין טאץ'* מול הפנים שלה, ואפילו לא הרימה את העיניים כשנכנסתי. נשמתי לרווחה. הסתובבתי בחנות והכנסתי דברים לסל. ראסטי לא החזיק פירות או ירקות, אפילו לא מהסוג המשומר. מרלו ואני שתלנו גינה קטנה בצד הרחוק של הקרוואן שלנו – עגבניות, שעועית ירוקה, אבטיחים ותפוחי אדמה – ובקיץ לפעמים אכלנו רק ממנה במשך שבועות ברציפות. לרוב האנשים שחיו על ההר הייתה לכל

הפחות גינה קטנה, ולפעמים החלפנו תוצרת ביתית תמורת תוצרת. זו הייתה דרך טובה לחסוך כסף... ודרך טובה להימנע מהצפדינה שהיית צפוי לחטוף אם אכלת מזון רק מהחנות של ראסטי.

בחודשי החורף בדרך כלל הקפדתי לצעוד בשלג לאוונסלי לפחות פעם בשבוע כדי להצטייד בפירות וירקות משומרים. כשחיממנו את הקרוואן, לא יכולנו להרשות לעצמנו פירות וירקות טריים, לכן במשך שלושה או ארבעה חודשים הסתדרנו עם שימורים. וכשהאביב הגיע, מרלו ואני התכוננו באדמה במעין חדרוה כשהנבטים הראשונים זקפו ראש.

היית חייב להעריך את הדברים הקטנים בחיים כשהדברים הגדולים עוררו בכך רצון להתקפל בפינה בתנוחה עוברית ולהרים ידיים.

"היי, ראסטי", בירכתי אותה כשהגעתי לקופה. היא לא התייחסה אליי ועדיין לא הרימה את העיניים, אלא גישה אחר המצרכים שלי בלי להסתכל עד שמצאה משהו, העיפה בו מבט והקישה את המחיר בקופה.

"אז איך החיים?" שאלתי והשענתי את ירכי על הדלפק. ראסטי סוף-סוף הרימה אליי מבט, פניה פשוטות המראה נטולות הבעה. "החיים מבאסים", אמרה. החוויתי בראשי אל המגזין שבירה. "לא בשביל הקרדיאנס האלה."

היא כיווצה את עיניה, לעסה את המסטיק שלה בקול לפני שהעיפה מבט מהיר במגזין ואחר-כך בי. "קלואי וקורטני עושות את ההמפטונס", אמרה.

הנהנתי לאט והעברתי את לשוני על שיניי הקדמיות. "בטח נחמד."

"כן," אמרה. "בטח ממש נחמד." ואז היא חייכה וחשפה פה מלא ריקבון – שבאזורים האלה מכונה לרוב 'פה מאונטיין דיו'.¹ ואז, כאילו רצתה להוכיח את טענתי, היא הרימה בקבוק מאונטיין דיו מלא למחצה ושתתה שלוק גדול. התאמצתי לא להירתע. היא סיימה לחשב את החשבון שלי, שילמתי, לקחתי את השקיות, נפרדתי ממנה לשלום ופסעתי אל הדלת. בדרכי לשם, דאסטי קראה בשמי ואני הסתובבתי והבטתי בה בשאלה.

"דאסטי הוא בן־זונה מכוער," אמרה דאסטי.

מצמצמתי אליה והטיתי את ראשי. "כן," הסכמתי. "ממש." היא זיכתה אותי בעוד חיוך חום וצהוב, הרימה את ידה וזקרה לעברי אגודל, ואז חזרה ותקעה את המגזין מול פניה. עזבתי את החנות.

התחלתי לצעוד חזרה הביתה, שקועה בעולם משלי, מנסה להחליט מה אעשה היום. מרלו עבדה ואחר־כך היו לה תוכניות עם איזה בחור שהיא פגשה אצל אל. הייתי שמחה מאוד אם היא לא הייתה מסתובבת עם הבחורים שהיא פגשה שם – רובם היו רחוקים מלהיות ראויים לה. חשבתי שלמרלו ולי יש סיבה טובה לא לסמוך על גברים, אבל בעוד שאני נשבעתי להתרחק מהם, מרלו החליטה שאם היא יוצאת עם המון בחורים שלא אכפת לה מהם, פירוש הדבר שהשליטה בידיה.

מרלו נתנה את ליבה לבחור פעם, וזה לא נגמר טוב. לפני כמה שנים היא פגשה בעיירה את דונלד, מנהל צעייר ונאה שהגיע לאיזו פגישה עסקית חשובה במכרה. הוא הגיע לאל מדי לילה במשך שבוע, רק כדי לשבת בשולחנות של אחותי ולצפות

1 הערת מתרגם: מאונטיין דיו הוא מותג משקאות ממותקים, הכולל משקאות מוגזים בטעם הדורים, מלון, ענבים ודובדבן.

בה בעבודתה. הוא דיבר על גדל ועל ייעוד, והראש שלה מייד הסתחרר כאילו הוא היה האביר על הסוס הלבן שבא להציל אותה מקיומה הקודר. כאילו שלאביר היו קוראים דונלד – זה היה צריך להיות הרמז הראשון שלה.

היא נישקה אותו כנגד הבמיוו האדומה המבריקה שלו, והוא פיזר הבטחות שהוא יעביר אותה לדירה שלו בשיקגו. ואז שלוש דקות אחרי שהיא העניקה לו את בתוליה, הוא הסיע אותה אל בסיס ההר שלנו והוריד אותה בצד הכביש. כשהיא שאלה מה קרה לדירה בשיקגו, הוא צחק עליה ואמר שהוא בחיים לא יכניס אליו הביתה כפרייה מכוערת עם שיני ארנב. ואז הוא התחפף משם במהירות, מעיף בוץ על הסוודר הלבן החדש שלה, הסוודר שצעדנו תשעה קילומטר וחצי אל וולמרט באוונסלי כדי לקנות אותו, הסוודר שהיא הרגישה בו יפה. לפחות עד לאותו רגע. לאחר מכן נראה שמרלו כבר לא הרגישה יפה, והיא התחילה לכסות את פיה בידה כשהיא צחקה כדי להסתיר את שיניה. לאמיתו של דבר, הן באמת היו קצת בולטות, אבל לא בצורה מכוערת, אלא בצורה שהבליטה את שפתי כוכבת הקולנוע המלאות שלה, בצורה מתוקה ומקסימה. בצורה שהייתה מרלו.

בכל פעם שחשבתי על היום בו הסתובבנו בהתרגשות בין המעברים של וולמרט ודיברנו על הלילה הצפוי לה, משפריצות סטטרים של בשמים על מפרקי הידיים ומבזבזות את שארית הכסף שלנו על סוודר לדייט שלה, התמלאתי כעס. כעס על שכללנו את דונלד בחלומות שלנו, על שהענקנו לו כוח לנפץ את התקוות שלנו, אפילו לשנייה. ויותר מכול, כעס על כך שמרלו העניקה משהו יקר ערך למפסידן שלא היה ראוי לו.

מרלו סיפרה לי את הסיפור על דונלד באותו לילה כשהיא חזרה לקרוואן, מטונפת מבויץ, רועדת ומובסת. היא בכתה בזרועותי, וגם אני בכיתי, עליה, עליי, על תקוות מרוסקות, על כאב הבדידות ועל התקווה העמוקה שמישהו יופיע ויציל אותנו. ועל העובדה שאף אחד אף פעם לא הופיע. כמובן, אחרי מה שקרה לאימא שלנו, שתינו היינו צריכות לדעת שזה לא קורה במציאות, אבל כנראה אין דבר חזק יותר מהבטחה לאהבה. לא האשמתי את מרלו. אבא שלנו היה הראשון שלימד אותנו שגברים הם אנוכיים ולא אכפתיים מטבעם, ושהם יציבו את עצמם לפני כל אחד אחר, לא משנה מי תלוי בהם. ולמרות זאת, היה לי קשה מאוד לא לחלום שאי שם יש מישהו חזק ואבירי שירקוד איתי תחת שמיים זרועי כוכבים ויגיד לי שאני אהובתו – ויתכוון לכך.

"היי"

פלטתי צרחה קטנה וקפצתי, מפילה את השקיות שלי, והמצרכים התגלגלו על האדמה. כשהרמתי את עיניי, ראיתי את קייילנד. "זה מצחיק אותך, נכון?" שאלתי.

הוא הרים את ידיו במחוות כניעה. "מצטער, מצטער. אני נשבע, זה באמת צירוף מקרים. חזרתי מאוונסלי. ראיתי אותך יוצאת מהחנות של ראסטי." הוא התכופף, הרים את שקית המצרכים שלי ואחר-כך סימן לי למסור לו את השנייה. כמעט התנגדתי, אבל אז החלטתי שהוא לכל הפחות צריך לסחוב את השקיות שלי אחרי שגרם לי להתקף לב קטן בפעם השלישית השבוע.

"הממ, סיפור סביר," אמרתי וזקפתי גבה.

הוא חיך כשהושטתי לו את השקית, ותחושת דגדוג משונה עברה בכלוב הצלעות שלי. כיווצתי את המצח.

"עדיין מחזיקה מעמד, הא?"

"תדע לך שזה היה מאמץ גדול," אמרתי.
 הוא צחק וליבי המטופש עשה סלטה. מסתבר שהייתי די גרועה בקטע הזה של התנזרות מגברים – כמה חיוכים, והיה לי קראש רציני. לאמיתו של דבר, הוא אפילו לא התאמץ כל כך להביא אותי לנקודה הזאת. כמה מעצבן.
 "מה שלום ראסטי המקסים?" שאל קיילנד כעבור רגע והחווה בראשו לאחור אל החנות.
 "ראסטי לא היה שם. רק דאסטי."
 "אה, טוב, מה שלום דאסטי? עדיין נראית כאילו ההורים שלה בני דודים?"
 צחקתי, אבל אז החלטתי לכבוש את צחוקי. "זה מרושע."
 השתתקתי לרגע. "דאסטי בסדר."
 הוא גיחך. "אני יודע. אני סתם צוחק. זאת אומרת... בערך."
 הלכנו כמה דקות בשתיקה.
 הבטתי שמאלה כששמעתי מנוע מכונית מתקרב וראיתי מרצדס שחורה חולפת באיטיות. מיהרתי להסיט את עיניי ולהסב את ראשי אל קיילנד. מצחו נחרש קמטים. "את מכירה את אדוארד קירני?" שאל.
 המשכתי להסתכל עליו עד ששמעתי את המכונית חולפת על פנינו. נענעתי בראשי. "לא. לא ממש," אמרתי והסמקתי קלות כשצפיתי בחלק האחורי של המכונית מתרחק – מכונית שעולה יותר מהמשכורת השנתית של שלושה כורים. קיילנד לא היה צריך לדעת על הכביסה המלוכלכת של המשפחה שלי. עם זאת, תהיתי מה אדוארד קירני עושה בעיירה הזאת – אין כאן שום דבר שיכול לעניין אותו. מי כמוני יודעת.
 "התגלו במכרה הישן כל מיני הפרות בטיחות," אמר קיילנד

כשעיניו עדיין נעוצות באחורי המכונית. "אחרי ההתמוטטות, טיטון קול שילמה קנס. קנס." חזר ואמר במרירות.

"אני יודעת," אמרתי. "שמעתי." לא יכולתי להאשים אותו על המרירות שהוא חש. הוא איבד כל כך הרבה. פסענו זמן מה בלי לדבר, ושירת הציפורים בין העצים הדהדה סביבנו ומילאה את השתיקה שלנו. אחרי כמה דקות נראה שהאווירה הכבדה התפוגגה וכתפיו של קייילנד נרגעו.

כשהתקרבו אל השביל שמוביל אל הצוק, היכן שקייילנד עקב אחריי לפני כמה ימים, הוא אמר, "השמש עומדת לשקוע. רוצה לצפות במופע, נסיכה?" הוא קרץ וההורמונים שלי קצת השתוללו.

העברתי משקל מרגל לרגל. "למען האמת... התכוונתי ללכת הביתה ולטבול בג'קוזי המפואר שלנו, אולי לאכול קצת פרלינים, אבל... נו, טוב."

קייילנד חיך וניווט אותי אל השביל הלח. "דרך אגב," אמר, "אם זאת הדרך שלך לפתות אותי להיכנס ליער כדי שתוכלי לנצל אותי, אני רוצה שתדעי שאני לא בחור כזה." נחרתי. "אה, אתה ממש בחור כזה."

הוא הביט לאחור והעמיד פנים שהוא נפגע. צחקתי. "ודרך אגב, אתה זה שמפתה אותי. הרעיון היה שלך." המבט שלו היה חטוף הפעם, והחיוך השחצני שלו האפיל מעט. "את יכולה לסמוך עליי."

צחקתי. "אני בספק." אבל כשהמשכנו ללכת תהיתי – נראה שאף פעם לא חסרה לו חברה נשית, אז מה הוא עושה איתי? למה באמת הוא כל הזמן צץ בסביבתי?

הגחנו מהצד השני של היער והתמקמנו על אותו סלע שעליו

ישבנו בעבר. קיילנד הניח את שקיות המצרכים שלי לצידו על סלע שהיה יבש ברובו.

ישבנו במשך דקה וצפינו בשקיעה שציירה את קו הרקיע באדום ובכתום כאילו השמיים עולים באש. הירכיים שלנו נגעו, שלו חמה לעומתי. ריח הגשם עדיין עמד באוויר וטיפות גשם נצצו על העצים סביבנו.

לפני כמה דקות צחקנו והתלוצצנו, אבל פתאום האווירה השתנתה פעם נוספת. העפתי מבט בקיילנד. פניו היו מתוחות. על מה הוא חשב עכשיו שנעשה פתאום מהורהר ככה?
 "בסוף לא סיפרת לי מה סילאס הזה מצא ששינה את חייו," אמר לבסוף.

צמצמתי אליו את עיניי. הוא בהה היישר לפנים כאילו לא אכפת לו מה תהיה התשובה.

"למה שלא תקרא את הספר?" הצעתי.

"פפפ. בדיוק מה שאני צריך. לבזבז את הזמן שלי בקריאה על החיים הרפוקים של מישהו אחר."

"אז למה אתה שואל?"

"סתם מגלגל שיחה."

"אה, הבנתי," אמרתי וזקפתי גבה.

שנינו שתקנו כמה רגעים לפני ששאלתי, "אז לאיזה קולג'ים אתה מנסה להתקבל?" ידעתי שכמוני, הוא בוודאי הגיש טופסי קבלה אם קיווה לנצל את המלגה.

"כל המקומות בחוף המזרחי," אמר כשהוא מוסיף להתבונן בשמיים. כעבור רגע הוא פנה אליי ואמר, "בעיקר קולג'ים בניו יורק או בסביבתה. כל החיים שלי הרגשתי כאילו..." הוא השתק לרגע כאילו חיפש את המילים הנכונות, "אני אמור לעשות משהו,

את מבינה? משהו." קולו התמלא חיוניות כשהוא דיבר ופתאום הוא נראה נבוך. "מה איתך?"
 כחכחתי בגרוני. "הגשתי בקשה לכמה קולג'ים באזור שלנו ולכמה בקליפורניה."
 הוא הביט בי. "קליפורניה?"

משכתי בכתפיי. "תמיד רציתי לראות את האוקיינוס."
 קייילנד הוסיף ללטוש בי עיניים ולבסוף הנהן קלות. "כן," אמר בפשטות. הבטתי בו חזרה, ועיניי ירדו אל שפתיו, ופתאום משהו ניצת באוויר – משהו בלתי נראה אבל בכל זאת אמיתי. הרגשתי בזה, וידעתי שגם קייילנד מרגיש בזה כי הוא נרתע מעט. הוא שינה את תנוחת הישיבה שלו. הרגשתי שאני מסמיקה והופתעתי לגלות שאני מתקשה לנשום. היה משהו עז וכמעט מיוסר בהבעתו של קייילנד. הוא התקרב אליי קצת, ובגלל הקרבה ראיתי תפוזרת קלה של נמשים על אפו, מתחת לשיזוף שלו – כאילו הילדות שלו רבצה ממש מתחת לעורו. וההיקף החיצוני של עיניו האפורות היה בצבע כחול רך, כאילו ימים שמשיים המתינו באופק.
 "קייילנד –"

"טנלי." הוא רכן לעברי, הבל פיו במרחק לחישה בלבד, קולו מאומץ. נשמתי את ריחו, וריגוש חלף בגבי. ריחו היה שילוב של אוויר הרים נקי ומבושם מאורנים ושל משהו שכנראה היה פשוט הוא – משהו שלחש לי באינטימיות ובסודיות. משהו שלא הייתי צריכה לנתח כדי להבין. הריסים שלי רפרפו. השפלתי שוב מבט אל שפתיו. אלוהים, השפתיים שלו היו יפות. והן נראו כל כך רכות. הן יהיו רכות לעומת שפתיי? ליבי דפק בפראות כשחיכיתי שהוא ינשק אותי. הוא התקרב סנטימטר נוסף ועצרת את נשימתי.

"כבר התנשקת בעבר, טנלי?" הוא שאל בצרידות כשידו נשלחה אל צד ראשי ואצבעותיו נשזרו בשיערי.

"לא," לחשתי וגופי נטה לעברו. לא, אבל רציתי. אוי, אלוהים, כמה רציתי. הרגשתי כמעט שיכורה מציפייה. הוא ייגע בי בזמן שינשק אותי? האם ידיו ינועו על גופי, מתחת לכגדים שלי? זרם חשמלי עבר לאורך ירכי וועצר בין רגליי.

הוא מצא חן בעיניי כל כך. הוא היה בחור מתוק, אבל הוא ייקח פיקוד. דמי תסס ושעט בעורקיי.

הוא הביט בעיניי במשך כמה רגעים קפואים בזמן, ואז עצם עיניים בחוזקה והתרחק ממני. שחררתי נשימה ענקית כשנטייתי לעברו, אבל פתאום תפסתי את עצמי והתרחקתי גם אני.

קיילנד נעמד ופנה ממני, נשימתו כבדה. "את לא צריכה לתת לי את הנשיקה הראשונה שלך."

מה...?

מצמצתי והרגשתי המומה, כמעט כאילו הוא סטר לי. השפלה הציפה אותי. השמעתי קול כחוכה בגרוני וכרכתי את זרועותי סביבי.

הוא כיוון עיניים לעברי. "למה אף פעם לא התנשקת?" משכתי בכתפיי, היה לי חם, ועורי עקצץ. זקרתי סנטר. "אף פעם לא פגשתי מישהו שרציתי להתנשק איתו," אמרתי בנימה נונשלנטית מכוונת. אבל במציאות זה היה די נכון.

"ואת רוצה להתנשק איתי."

נחרתי.

אידיוט שחצן.

אז לא זו בלבד שקיילנד לא התכוון לנשק אותי – הוא התכוון לגרום לי להרגיש נבוכה וחסרת ניסיון? זו בדיוק הסיבה שהחלטתי

להתנזר מגברים. "כבר לא." נעמדתי, הרמתי את שקיות המצרכים שלי וחלפתי על פניו. אבל הוא אחז בידי ומשך אותי. הסתובבתי חזרה במהירות. "תעזוב אותי," סיננתי. "אתה צודק. אני לא רוצה להתנשק איתך. אני אלמד בקולג', ואני אתן לגבר אמיתי לנשק אותי, לא לאיזה בחור כפרי טיפש שחושב שהשפתיים שלו הן מתנה משמיים לבנות קנטקי."

קייילנד הרפה מידי ונראה פגוע באמת ובתמים. "זה לא מה שאני חושב."

השמעתי קול של שאט נפש והמשכתי ללכת. הרגשתי סמוקה בכל הגוף, רעדתי וניסיתי לשווא להתייחס בביטול לעלבון ולאכזבה העמוקים שלי. "יופי, כי אתה לא אמור לחשוב ככה. אתה בדיוק כמו כל בחור אחר, קייילנד בארט!" קראתי ודהרתי חזרה אל הכביש ומשם המשכתי בהליכה מהירה עד הבית. לא היה לי מושג אם קייילנד הלך בעקבותיי או לא, ואמרתי לעצמי שלא אכפת לי.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן